

PERIÓDICH INDEPENDENT, REGIONALISTA,

de Literatura, Art, Montepios, Varietats,
Noticias y Anuncios

Direcció: MUNTANER, 112, 4.ta - 1.ª — Administració: TALLERS, 45, 1.^a

LA ORIGINALITAT

II

¿Qué és plagi?

La acció de atribuirse las obras ajenas y la mateixa obra robada.

Parlant literariament, és un furt literari.

Un passatge literari robat.

¿Qui és plagiari?

Un home que s' ven: aquell que s' avè á passar per autor de un llibre que no és lét d' ell, ó aquell que s' apropia un llibre que ell no ha escrit y 'l dona a'l públich ab lo seu nom, com si 'n sigués realment 'l autor.

De això se 'n deduïeix que 'l plagiari no és lo que erradament se pensan molts.

Campanella parlant de 'l plagi; diu que la metafísica és la ciencia de las ideas; la religió la ciencia de las ideas convertidas en sentiments, y 'l art la ciencia de las ideas convertidas en imatjes.

La metafísica és lo verdader, la religió és lo bo y la estética és lo bell.

L' art se subdivideix en tants gèneros quants són los medis d' expressió que existeixen per' pintar imatjes, com són: la paraula prosayca, la frase rítmica, 'l marbre modelant la línea apropiada, 'l sonido onomatopéyich. Ab tots aquets medis d' expressió, y ab molts més, se pòt representar una mateixa idea sense que hi hagi plagi, ni imitació, ni tan sols coincidència.

Exemples: un historiador descriu un fet en prosa, un poeta 'l conta en vers, un pintor lo dibuixa ab líneas ó 'l pinta ab colors, un escultor lo copia en marbre, un músich lo canta ab un himne alegòrich; y 'sent una mateixa la idea fonamental y unas mateixas las ideas accessorias, resulta que tots aquets artistes són originals, porque a'l descriure un mateix objecte tots usan diferents medis d' expressió.

Per' que hi hagi plagi és menester que ademès de la idea fonamental que constitueix lo conjunt artístich, sigui un mateix lo medi d' expressió é idéntich 'l objecte de la obra expressada. Quant no s'an iguals

la idea, la expressió y 'l objecte, no pòt haverhi plagi ni imitació.

No és plagi, copia, ni menys imitació 'l *Gil Blas de Santillana*, á pesar d' estar compost de retalls de Espinel, de Guevara, de Alemán y altres; porque encara que las ideas y 'ls incidents se troban copiats de obras espanyolas, lo medi d' expressió, encara qu' és prosa, és d' un idiomata diferent, y 'l conjunt de 'l obra artística és composició de Lesage, y de 'l tótle resulta una idea original, en la qual fins lo pres de 'l espanyol apareix ab marca de fábrica francesa.

Un poeta pòt imitar á un altre poeta; pero no pòt plagiar ni imitar á un prosista encara que copih las mateixas ideas ab las mateixas paraulas. ¿Per què? Porque la poesia y la prosa son dos arts diferents.

D. Manel Tamayo y Baus resumeix sas teorías sobre imitació y plagi, dient:

«El gran Corneille, al imitar *Las mocedades del Cid*, de Guillén de Castro, pudo decir á su patria: «lo que admiras me pertenece.» Racine, nutrido en el estudio de los clásicos antiguos, los imita, no sólo en accidentes secundarios, sino en el plan y fundamentos de sus creaciones.

Shakespeare, el más universal, el más original y humano de todos los dramáticos del orbe, apenas tiene obra donde no haya imitado algo de alguien, cuando no ha prestado á los varios acontecimientos de la historia patria, reproducidos con prolija exactitud, el soplo vivificador de su poderoso numen. Dígalo *El Rey Lear*, copiado casi de *La maravillosa historia de las tres hijas del Rey Lear*, drama de autor semicontemporáneo suyo. Díganlo *Otelo*, cuya fábula sigue paso á paso los de la novela de Giraldo Cintio, *Julietta y Romeo*, imitación de un poema estrictamente imitado de las novelas de Porta y Bandello; y, en fin, *El mercader de Venecia*, cuya mejor escena está traducida de la novela cuarta de Giovanni Fiorentino (Pecorone). En España, el pensamiento fundamental de la más grande de las creaciones de Calderón, de *La vida es sueño*, se debe á una novela de Boccaccio. Lope incrusta en sus lozanas comedias los más bellos pensamientos de los líricos griegos y romanos. Moreto refunde y dá por suyas en *La ocasión hace el ladrón*, *La villana de Valdecas*, de Tirso; en *El desdén con el desdén*, *Los milagros del desprecio*, de Lope; en *Rey valiente y justiciero*, *El Infanzón de Illescas*, del mismo Tirso, de la que apenas se desvía y á la que ha debido parte muy principal de su gloria.

Reasumint: hi ha plagi quant algú en perjudici de altre s' apropia una invenció ajena.

En literatura pòt haverhi copias ó imitacions. Si és

copia, 'l copista sols és un amanuense: si se imita y no 's millora, la idea primitiva subsisteix ab tota sa intensitat.

Si se imita millorant, allavors la idea primordial queda en lloch secundari y la millorada se li sobreposa.

Un pensament millorat en alt grau, vè á sèr com un home humil, á qui per sos mèrits se li concedeixi un títul de noblesa, que, elevantlo de categoria, fá que se l' admiri ab justicia, per més que tothom conegui a'l seu pare verdader, qu' és un *don rè*.

Y per completar be nostra idea, acabem avuy afirmant que en literatura 'l plagi, ó és un delictu quant se cometl apropiantse un treball que un altre ha escrit, ó és una baixesa quant un se ven, avenintse á fèr passar per sèva una obra, per la qual lo verdader autor busca qui se la apropihi.

Sols en aquets cassos hi ha plagi ó s' és plagiar.

En altre article acabarem nostras consideracions sobre aquet punt.

P. DE R.

Revista teatral

Granvia.—Divendres de la setmana passada s'estrená la sarsuela de 'ls Srs. Ricardo de la Vega y Tomás Bretón, titulada: *Al fin se casa la Nieves ó Vámonos á la venta del Grajo*.

A'l públich, que era numerós y escullit, no li agradá la obra. No és estrany.

A nosaltres nos semblaba impossible que fos de 'ls celebrats autors de *La Verbena de la Paloma*.

Ricardo de la Vega hi estigué desgraciat.

Lo Mtre. Bretón hi té xispasos que manifestan sa manera de orquestrar; pero que no passen de sèr fochsfollets que no serveixen pèra sostenir la atenció de 'l públich.

Mòlt contribuí també á 'l mal éxit, la péssima execució que tots en general donaren á sos papers.

No citarem noms, perque tots naufragaren.—FLORIDA.

Quèto vell forrat de nou

Dos borratxos, una nit tot fent *esses* pe 'ls carrers disputaban calurosos, sobre si 'l que 's veyá a'l cel era 'l sol ó be la lluna que lluhia resplendent.

Per poguer surtir de duptes, á un hom' mes borratxo qu' ells que pe 'l seu costat passaba vau preguntarli a'l moment; mes aquet digué:—Dispensin; no ho conech, ¡sòch foraster!

AVI-FESTAS.

A festa major

I

Jo, la vritat, may havia anat á cap festa major é igno- raba lo qu' eran aquets actes.

Però, entre mi vaig dirme:—¡Són tan bonicas las germanas d' en Comas!—

Y no poguí de menos que fèr un *tour de force* y decidirme á emprendre 'l viatge á l' Hospitalet.

Era dimars, y com que 'l ditxo diu: *En viernes ni en martes no te cases ni te embarques*, vaig pensar:—Vesli, que no 't passarà res.—

Me despullo... y 'm vesteixo de nou; m' embatumo 'l sombrero y 'm respallo las sabatas y surto á 'l carrer, no sense sèr previsor y enportarmen lo *paraguas*, puig feya un sol qu' estaballaba.

Per la Rambla vaig trobar á molta gent, á quina no havia vist may, y... ¡'ns varen conèixer! Está clar, com que m' havia posat uns mitjons blaus de color de rosa qu' eran capassos de transformar la fesomia á qualsevol... ¡Vethoaquil!

Tocaban set horas, quant jo tot just arribaba á la plasa de 'l Padró puig tenia necessitat de marxar en lo cotxe de las quatre y no volia que 'm sobrès temps.

Allí, assentat sota d' un pedris, ab lo parayguas en una mà y un grá á 'l nás, váreig estar reflexionant de quina manera deuria presentarme devant de las germanas d' en Comas, un amich mèu que fá versos y ven patatas en una botiga de 'l carrer de Aribau.

Lo meu solóqui va durar poch, puig á 'l cap de cinch quarts, mitja hora y quinze minuts va arribar la diligencia que va ferme l' efecte d' una conductora, puig sí be no era tan lle ja... a'l menos feya mes fástich.

En menos temps de 'l que ho conto, va omplirse 'l cotxe y sols quedaba un xich de lloch, á dalt, a'l terrat com si diguèssim.

No 'm va quedar altre remey que muntarhi... Y no 's creguin que vaig pujarhi per gust, no: vaig pujarhi... per la part de 'l radera.

Un cop allí, va semblarme que 'n trobaba sota l' esfera de 'l monument de Colón. A 'l passar pe'l carrer de St. Antoni vaig topar ab lo monyo d' una vella qu' estava fent ganxet en un quart pis.

¡Quins sotrachs!... Lo qu' és aquella Creu Cuberta va semblarme 'l carrer de la Amargura... ¡No 's pateix pas tant per' aná' a'l Cell!

Los *arris* de 'l cotxero, la pòls de la carretera y la xarrameca que donaban quinze *mancebos* que m' acompanyaban, feyan un viatge tan... *ameno*, que, vamos, haguera pagat tres duros per tenirne cinch y llogar una berlina per' que m' hi portés tot sol á l' Hospitalet.

¡Y quina companyia! Jo 'm creya que perqué vestian americana y sombrero eran senyors; mes ¡oh, fatalitat! de tots aquells galifardeos, lo qu' era mes... era un... deixemho anar.

Quant vaig sentir lo diálech, los peus me van pujar á l' ánima... vull dir, l' ánima 'm vá pujar a'ls peus... be, vamos, *etcètera*.

—¿May dirías qui m' ha convidat, Mistos? La *Sipia*, aquella que va venir á Ramalleras durant la Quaresma ¿sabs?

—Prou, ja t' *estench*; vòls dir aquella que servia á n' aquell senyoret tan rich.

—¿Vòls dir que tenia tants quartos com deyan la gent?

—¿La *Sipia*?

—Yo, 'l seu senyoret.

—Sols puch dirte que portaba uns anells que á mi me 'n van donar deu *nassos* d' empenyo.

—¿Vòls dir que la *Sipia* 'ls va fer *córrer*?

—¿Per qui m' has pres, noy? ¿Créus que jo sòch *acapás* d' aconsellar així á una pobre *raspa* que no té altre benefici que 'l seu? No, may; ja me 'n vaig saber cuydar jo sol de ferlos *fonedissas*.—

—¿No 'ls sembla qu' aquets dos individuos s' esplicaban ab bastant desembrás?

Donchs no menos interessant era 'l colóqui que várem tenir dos companys mes y un servidor de mi.

—*Faico*, ¿qué 'ls portas fets?

—Si, home, si; pero si vòls fumar m' haurás de tréurer tú mateix la cajetilla de la butxaca. Passa la mà per radera l' esquena d' aquet senyò... (qu' era jo) y trobarás lo que demanes, ja qu' á mi m' és impossible moure'm... Estich encastat en aquet asiento.

—Paciencia, jove—vaig contestarli, tractant de familiarisarme.—Jo també estich malament, y no m' esclamo.

—A vos ningú us ho pregunta—confesta l' interrogat.

—Donchs á mi 'm dona la gana de dirho.

—¿Qué tenui gana? Aneu á la pallissa de casa, que sobran garrofas... y palla.—

Un *jje, je, je!* general va sentirse en aquella part exterior de 'l cotxe. Estaba vist, jo vaig ser motiu de la ria-

lla. Rabiós, jo, crech qu' fins la sanch se 'm va tornar vermella...

—¿Sabeu que teniu ben poca vergonya? — vaig contestar-li.

—¿Jo poca?... Gens no 'n tinch, ni ganas; perque si una mica me 'n quedés, de segü que vos me l' enmatllevariau. Un' altra rialla general.

—Home, mes valdria que calléssim, perque penso que d' aquesta manera no arribarem en lloch.

—Potsé qu' arribessin cinch d'atils á la vostre cara, si continueu fent lo valent.

—¿Puedel...—vaig contestar simulant sorna... y ayre andalús.

—Mireu; si no fòs perque no 'm puch aixecar y molestaria massa á 'ls mèus companys perque m' aguantessin, vos encomanaria qu' anéssiu corrents á buscar un cabàs ben gros, per' poguer recullirhi tots 'ls caixals que us arrencaria á la primera *boleya* qu' us endosaba.

—¿No ho fessiu tan fort?

—Calleu, que 'm sembla que 'l vostre barret l' haureu d' aná á buscar á la Plassa de Catalunya.

—¿Qué esteu de broma?

—Estich á la Barceloneta, sóch de l' *Hostia* [y cuydado ab la *muy!*

—No us tinch pas pó.

—Mireu, mestre, que s' us voleu barallar ab mi haureu d' enumerarvos los ossos primer, si és que després els voleu tornar á tení á lloch.

No vaig contestar-li á n' aquesta última aménasa; no perque jo fos cobart, no... Si no perque jo tenia pó de qu' és cumplissen sos pronóstichs.

SALVADOR BONAVIA.

(Acabaré.)

Repertori de fora

Olot 23 de Agost.

Poch actiu sóch aquesta vegada en ressenyar las obras que 's posan en escena en nostre teatro Principal. Y, ben mirat, no fa falta, enumerar las funcions que hi tenen lloch, ja casi n' hi ha prou. Això es, no cal dir si van be ó malament, 'sent director lo Sr. Bozzo. Naturalment que péra surtir ayros, y fins ganancios de sa empresa, li son necessarias bonas parts que 'l secundin, y aquestas no hi faltan.

Desde ma anterior carta, s' han fet dos estrenos de 'ls que fan soroll: *El señor feudal* y *Terra baixa*, duas obras magistrals, en quinas s' hi veu las mans mestras d' en Dicenta y Guimerá respectivament, que no caygueren gayre be en lo públich que assisteix a'l teatro á la nit, pero que fóren estrepitosament aplaudidas pe'l de las tardes. Un periódich de la localitat se ocupá de la segona, vinguent á dir qu' és indigne de ésser admirada y encara més d' ésser aplaudida, y fins indirectament culpant de poch zelosa á la autoritat que doná son *requiem exequatur*. No sé 'l perqué.

També s' han estrenat duas altras obras; pero aquestas estrenadas únicament á Olot. *La Gran Via de Olot*, arreglada pe'l Sr. Llibre, y *Entre vehins*, original de don Manel Doménech.

La primera, sapigut son origen, ha de resultar per forza una xavacanada; no obstant, está mólt ben combinada: tant com ha pogut lo Sr. Llibre péra enmotllarla á Olot s' ha representat tres vegadas y sempre ha estat mólt aplaudida.

La segona... fins trobo estrany que 'l Sr. Bozzo la admetès. Sort que no te més que un acte y no vé de aquí.—M.

Tarragona 23 de Agost.

Amich Director: gustós accepto l' encàrrech que 'm fá de dir alguna cosa respecte 'l Certamen coral celebrat per las festas de S. Magi

Segons me digueren, foren setze las societats inscrites.

De Barcelona, sols vingué *Catalunya Nova*, que dirigeix lo jove compositor Enrich Morera. Ne vingueren de Valls, Cornudella, Vilaseca, Valencia, y no sé de quants punts mes, totas anhelosas de demostrar en públich torneig son entusiasme per la música, sas aficions y gust.

Totas, salvo *Catalunya Nova*, anaban ab la característica barretina.

Degut, potser, a'l mal temps que 's presentaba, á l' hora de comensá 'l certamen eran contadas las personas que 'ns trobavam en la plassa de toros, que no fossin de alguna societat.

Crech que á cap de las societats presentadas podian otorgárseli 'l premi.

Allò que cantaren, no éra *Los Pescadors*, de nostre Clavé.

Alterant continuament lo temps marcat en la partitura; fent notas que no están escritas; deixant de fer los signos d' expressió colocats pe'l mateix autor; desfigurant en lo fondo y forma la idea general de la composició... En fi, tot ho podia ser menos lo que ab inspiració retratá nostre músich y poeta.

'Sent aquesta la composició obligada, devant tantas alteracions y llibertats presas pe'ls diferents directores ¿podia 'l Jurat concedir premi? Si la pesa obligada éra *Los Pescadors*, de Clavé, y lo que cantaren després de tantas voltas, esmenas é innovacions no resultá la obra impositada, ¿quina fòu la premiada?

Y atenguí's, que lo mateix hi posá las mans lo Sr. Goula (fill) dirigint—no sabem d' ahont li vingué la direcció —*El Eco Republicano de Reus*, que 'l Sr. Morera, que alguns altras directores. Per això diem que cap de las societats podia entrar en concurs.

A fer lo apuntat, altre ruta haguera seguit la classificació de 'ls premis.

Aquesta 's féu pública després de 'l festival. La plassa resultá plena y feya goig ab tanta munió de gent.

Se cantaren *Los nêts de 'ls Almogàvers* y *Las galas de 'l Cinca*.

Com he dit, a'l final de la festa, se publicá 'l fallo de 'l Jurat, resultant: primer premi, 1,500 ptas. en metàlich, á *El Eco republicano*, de Reus; segon premi, 1,000 pesetas en metàlich, á *Catalunya Nova*, y 'l tercer premi á *La Unión*, de Vilaseca.

De tot lo que passá, com á fill que sóch d' aquesta terra, protesto enérgicament de 'l ignominiós acte que esperits *mal aconsellats* portaren á cap. No eran tarraconins, no, 'ls que a'l ferse públich lo nom de la societat guanyadora de 'l segon premi, xiularen, amenassaren y agrediren a'ls seus individus.

L' escándol promogut contra *Catalunya Nova*, no té explicació ni 's compren. Si fou perque obtingué 'l segon premi, culpi's a'l Jurat que 'l doná. Aquet, a'l ferho, ¿no estigué just? Tampoch ho estigué en concedir lo primer á *El Eco republicano*, de Reus, que per la manera que va cantar *Los Pescadors*, ni menció mereixia.

Aquí tothom ha vist l' urdit groller que prepará un president mólt parlat y discutit de nutrida associació coral catalana, que á vista treballaba l' escándol y la ignominia que contra una societat que cantá mes ó menos bé, pero que ab igualtat de drets assistí a'l certamen.

En la funció donada a'l vespre de 'l divendres en 'l Ateneo, fou ahont se desquitaren lo Sr. Morera y sos coristas de 'l disgust que 'ls donaren quatre caps lleujers pe'ls carrers de nostra ciutat.

Obtingueren en aquest concert honra y profit.—M.

Vich 24 de Agost.

Diumenge passat, en lo teatro Ausonense tingué lloch un hermós concert vocal é instrumental pe'l notable *Septimino Español* que tan acertadament dirigeix lo reputat concertista de violí Sr. González. També varen pendre'hi part la aplaudida tiple Srta. Adelina Serra, la arpista Srta. Adela Ceballos, lo tenor D. Joseph Gomis, lo baix Sr. Piñetti y 'l coro de *La Corneta*.

Varen distingirse tots los artistas mencionats, especialment lo tenor Gomis y la Srta. Adelina Serra, que una vegada mes ha demostrat lo mólt que val péra l' art lirich. Tingueren de repetir varios números per' satisfacer las justas aclamacions de 'l públich.

La entrada, á pesar de la gran pluja que caiqué aquell vespre, sigué bona.—UN INDUSTRIAL.

Hospitalet 21 de Agost.

Varios aficionats donaren lo diumenge dia 15 de 'l actual una escullida funció en lo Ateneo «La Unión». Posant en escena l' aplaudit drama *Las joyas de la Roser*, 'sent

ben interpretat per la distingida actriu D.ª Dolors Más, y 'ls joves Srs. Solé, Llopis, Bley, Gabarró y Portilló. Seguidament se posà la gatada *La Esquella de la Torratxa*, pe'l aficionat Sr. Prats, qui feu una verdadera creació de 'l protagonista, acompanyantlo en la execució la mencionada actriu D.ª Dolors Más y 'ls antedits actors.—Jo.

Reunions particulars

CLARÍS.—Ab *El rapto de la Sabina*, *Los asistentes y Riera baixa*, varen passar la tarde 'l passat diumenge los que componen lo quadro dramàtic d' aquesta societat.

Prengueren part en lo desempenyo, de'l que 'n surtiren molt airosos, las Srtas. Silles, Biosca y Morenas, y 'ls Srs. González, Blanch, Pujol, Rivier, Elias, Masuet, Pinto, Maymí, Ballesta y Tarruella.—Jo.

SOCIETAT DARCLÉE.—Un' altra de sas lluhidas funcions va donar diumenje á 'l vespre. Va haverhi catalá y castellá ab *La sala de rebre* y *La salsa de Aniceta*.

Qui 's va distingir mes en la primera sigué 'l Sr. Vallribera: no tant los Srs. Cerdá y Rovira, l' un insegur y l' altre massa fret. Las Srtas. Casao no estaban en son terreno. En cambi, agradaren molt en *La salsa de Aniceta*, acertadament desempenyada per ellas y pe 'ls senyors Belangué y Rubio, aficionats distingits que treballan ab amore y ab molt acert.—P.

Saló de descans

—Las empresas de 'l teatro de Karkoff y de l' Imperial de Varsavia, han contractat pera 'l próxim ivern á la celebrada diva, nostra paisana Josephina Huguet, qui aquesta temporada será la tercera que cantarà en Russia.

Felicitem á ditas empresas y á 'ls filarmónichs de Karkoff y de Varsavia, que tindrán ocasió de sentir á una de las privilegiadas artistas ab que conta avuy, entre sas eminencias, la ópera italiana.

—Demá diumenge á 'l vespre hi haurá una escullida funció en lo teatro de la Societat Castalia, en lo carrer de la Universitat, núm. 3, de 'l terme de Gracia. Será á benefici de D. Carlos Vilar, jove y distingit aficionat á qui pòt donarse nom d' actor per las especials qualitats artísticas que posseheix pera 'l teatro.

Las obras escullidas son: lo drama *La Carcajada* y la pessa catalana, *Los tres toms*. A mes se cantaràn pessas corals, y en un intermedí tocará una fantasia 'l pianista D. Francesch Martínez.

Per fi hi haurá ball de societat, y per comensament hi haurá safata.

—Segons se 'ns saber, lo quart tomo de la Biblioteca «Apat y Lletras», contindrà treballs poètics de l' intel·ligent escriptor D. Antón Ferrer y Ferrer (Japet de l' Orga).

—La societat coral *Euterpe*, de Clavé, ha nomenat director á 'l conegut compositor D. Celestino Sadurní.

Felicitem á la societat per l' acert en la elecció, y desitjem que 'l nou mestre tingui l' enteresa de desterrar de 'ls programas certas composicions que altre importancia no tenen sino 'l nom de 'l autor.

—Dijous de la passada setmana, en una població de la costa, morí de repent nostre amic lo reputat professor d' armonium y organista y mestre de capella de S. Jaume, D. Frederich Serra.

Donem lo pésam á sa atribulada familia y la acompanyem en lo sentiment.

—Ha surtit per' Milan, á fi de completar la companyia lírica que durant la temporada d' ivern ha de actuar en lo teatro de 'l Liceo, l' intel·ligent y a-tiu empresari D. Albert Bernis.

—Se troba en nostre ciutat l' eminent poeta catalá Excm. Sr. D. Víctor Balaguer.

Imp. Pujol y C.^a - Tallers, 45.—Barcelona

ARCHIVO LÍRICO-DRAMÁTICO Y COPISTERÍA DE Francisco Pérez Pol

SE PROPORCIONAN ACTRICES Y ACTORES

Calle de Roig, núm. 24, entresuelo.—BARCELONA

Toalla FRINÈ SERVIETTE FRINE

Son ús hermojeja 'l rostre, absorveix la grassa del cutis, treu las arrugas, contrau 'l poro de la epidermis y evita las tacas, borro y erupcions de la pell.

Rejoveneix y es un tresor per conservar la dentadura neta, forta y esmaltada desapareixent ab son ús lo sarro y l' escorbut.

Se ven en totas las perfumerías

ARXIU Y COPISTERÍA de vers y música

Joseph Bonnin

PUNTUALITAT Y ESMERO EN SERVIR

Passatge de Madoz, núm. 5, 2.^a

Gran establecimiento de música

Instrumentos, pianos y armoniums, de

JUAN AYNÉ

FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22.—BARCELONA

Especialidad en pianos de alquiler. Guitarras desde 5 pesetas.

À CASARSE TOCAN

Por 30 duros el mobiliario siguiente:

Una cama Viena (matrimonio), un sommier muelles (matrimonio), una cómoda con mármol, seis sillas regilla, una mesa de noche con mármol, una mesa de comedor, seis sillas idem, un elegante espejo y perchas.

Además hay camas de Viena á 20 pesetas, y de matrimonio, á 35. Sillas de regilla á 44 pesetas docena Juegos de lavabo Viena mármol á 24, y gran surtido de muebles de todas clases á precios de fábrica.

LA IMPERIAL, Conde Asalto, 25

La gran Liquidación

La casa que da los muebles más sólidos y más baratos

UN MOBILIARIO NON PLUS ULTRA

Una cama de Viena ó de hierro (matrimonio), un sommier, un colchón, una cómoda con marmol, 6 sillas regilla, una mesa noche, un espejo, una mesa comedor, 6 sillas y un palanganero,

todo por 30 duros

Hay camas de Viena con somier, colchón y almohada

A 32 PESETAS

Riera Alta, núm. 48 - Barcelona